

Uitslagen en juryverslagen Cabaret:

Eerste prijs:

Montessori-Mavo Aerdenhout

"Samen zijn we groot" door Edgar Elstak, Dion Christofi, Daan de Bruyn, Oscar Bakker en Auke Bosma



Tweede prijs:

Montessori-Mavo Aerdenhout

"Zonder naam en zonder titel" door Lizzy Hennequin en Pauline Lingg

Algemeen

De voorrondes

Het was dit jaar een redelijk bezet jaar in de afdeling cabaret. Voor de voorrondes hadden zich 9 cabarets aangemeld, afkomstig van 4 scholen die we nu zo langzamerhand als "vaste leveranciers" kunnen bestempelen.

Dit waren:

- het Felisenum
 - Maarten Vollebergh en San-Li Stienstra met "Dag Timmie"
- de Schoter Scholengemeenschap
 - Bastiaan de Vrijer met "Vakantie (naar Herman Finkers)
 - Claudio de Oliveira met "Brommer" (naar Mark Scheepmaker)
 - Lorenzo Labadie met "Dubbel pech" (naar Johan Hoogeboom)
 - Anne en Natasja met "Dagje weg / Lasagna"
- het Stedelijk Gymnasium
 - Navid Zahedi, Wouter Heere en Elco Lenstra met "De Smeltende Pen"
 - Roos Mascini, Janneke Hopman, Kim Smeenk en Sanne van Manen met "De vuile angst"
- Montessori Mavo Aerdenhout
 - Lizzy Hennequin en Pauline Lingg met "Cabaret zonder naam en zonder titel"
 - Edgar Elstak, Dion Christoffi, Daan de Bruyn, Oscar de Bakker en Auke Bosma met "Samen zijn we groot"

Na het zien van al deze cabarets moest geconstateerd worden dat het gemiddelde niveau dit jaar lager was dan in voorgaande jaren. Maar ook de spreiding verschilde sterk. In andere jaren hebben we veel groepen gezien die kwa performance dicht bij elkaar zaten, waardoor het soms moeilijk was de finalisten aan te wijzen.

Dat probleem hadden we dit jaar niet. Buiten kijf stond de deelname aan de finale door de deelnemers uit Aerdenhout: de 5 jongens met "Samen zijn we groot" en de 2 meisjes "Zonder naam en zonder titel". Geen discussie mogelijk, echte kwaliteit, plus (gezien de leeftijd) grote beloften voor de toekomst. Maar wie als nummer drie aan te wijzen? Uiteindelijk viel de keuze op Bastiaan de Vrijer. Van hem mochten we verwachten dat hij overeind zou blijven in de finale, de ander 5 acts hadden die kwaliteit niet. In deze categorie viel met name "De smeltende pen" op: vroeger 2x goed voor een finale (waarvan 1xwinnaar), nu een slordig en ongeïnspireerd samenraapsel van onverstanebare teksten en niet uitgewerkte ideetjes. Waarmee maar is aangegeven dat het na behaalde successen slecht achterover leunen is.

Bij het vorige HIT werd geconstateerd dat meer brugklassers zich met cabaret bezighielden. Deze tendens zette zich dit seizoen voort. Wat verheugend te noemen is. Een begeleiding van het cabaret is daarbij echter dan van belang, zoals bij de Montessori Mavo Aerdenhout gebeurt. Jammer genoeg is dit niet altijd bij andere scholen het geval. Sommige van deze brugklassers hebben hierdoor moeite met de toneelmatige overdracht van hun acts. Het was bijvoorbeeld het geval bij het cabaret van het Felisenum. De leuke ideeën kwamen er daardoor niet goed uit.

De finale

Ook het podium voor de gecombineerde finale van cabaret, dans en mode was een andere dan we gewend zijn. Vanwege de ombouw van de Stadsschouwburg werd uitgeweken naar de zaal van "Zang en Vriendschap" in de Jansstraat. Een sfeervolle zaal met voldoende capaciteit, maar helaas zonder verhoogd podium en minder mogelijkheden op het gebied van licht en geluid. Hierdoor werd de zichtbaarheid wat bemoeilijkt en gaven de changementen en gebruik van effecten hier en daar wat problemen,

Maar dat mocht de pret allemaal niet drukken: de bijna volle zaal had er duidelijk zin in, en de deelnemers ook. En hoe. Hoe het hen vergaan is valt te lezen in de verschillende verslagen.

De beoordeling

Het juryberaad was zeer kort en de uitslag unaniem; vooral omdat de prestaties in de finale volledig aansloten bij de verwachtingen die gewekt waren in de voorrondes (en ook dat was anders dan wat we in andere jaren hebben meegemaakt).

Een afwijkend en leuk jaar. Hopelijk volgend jaar weer zo één.

De jury: Ad de Bont
Ed Bosma
Paul Scheelings

"Samen zijn we groot" door Edgar Elstak, Dion Christofi, Daan de Bruyn, Oscar Bakker en Auke Bosma (Montessori Mavo Aerdenhout)



Het eerste beeld van de openingsact van Edgar, Dion en Oscar ziet er oorlogszuchtig uit. Het drietal, draagt een afschrikwekkend gevechtstenue en zij staan, als in het verleden gewapend, krijgshaftig naast elkaar. Bewust tegenstrijdig zo het lijkt het, want de teksten zijn niet op het verleden maar op het heden geënt. Aan bod komen ondermeer de oorlog in Irak en Saddam Hussein, en met ook nog een link naar Syrië.

Het leek dus een politiek getint cabaret te worden. Maar dat was niet zo want de volgende nummers gingen over heel andere thema's: opeens dicht bij hun eigen omgeving of over hun zelf, met vooral de tekortkomingen van het klein of groot zijn, met een uiteindelijke gemeenschappelijke positieve benadering daarvan, wat in de programmatitel "Samen zijn we groot" al werd meegegeven.

Op de lange Oscar de Bakker na zijn de andere jongens klein van stuk. En of je nu klein of groot bent, erop aangekeken wordt je toch wel maar daar hoeft je je niet in te laten kennen en dat was wat zij in een voortreffelijke voordracht het publiek voorschotelden. Als lefgozertjes zijn ze niet klein te krijgen, en samen maken zij zich sterk. Die tegenstellingen werden subliem neergezet. In de gehele scène kwam een solidariteit tot uitdrukking. Via schimpschuiten werd de act aanvankelijk naar een negatieve richting getrokken maar in dat samen-zijn-we-groot gevoel naar een positieve kant gebracht. Bovendien met veel zeggingskracht en verbale humor uitgedrukt kwam het overtuigend op het publiek over en dit werd beloond met veel gelach en tussentijds applaus.

Maar ook de andere nummers bracht het cabaret met een grote voortvarendheid op de planken, bovendien meerdere malen visueel knap ondersteunt. Razendsnel werd bijvoorbeeld een balspel gemimed. Met veel branie en fysieke kracht uitgedrukt. Tot in de coulissen werd de strijd fanatiek gestreden. Het branieachtige zat evenzo in andere nummers met daarbij sterke humor in overrompelende scènes gebracht, goed geënt op zaal. De jongens benutten verder op juiste wijze de mogelijkheden van het publiek, niet door het goedkoop mee te laten zingen of te klappen. In tegendeel: juist in een confronterende of ondersteunende rol. Aan het slot kwam het tafereel met de heldhaftige entreescène nog even terug, maar dat was eigenlijk overbodig te noemen.

Een zeer talentvol jong cabaret waarin de onderlinge coördinatie buitengewoon goed mag worden genoemd. Daarin viel vooral Daan de Bruyn met zijn brutale kordate overtuigingskracht op. Door het samenspel met de anderen kreeg de uitvoering een bijzonder niveau.

Ieder jaar hoopt de jury op een uitschieter. Dit was er dan zo één. Gezien dat 4 van de 5 brugklassers zijn, betekent dat nog wat voor de toekomst van het HIT. Het lijkt erop alsof de kweekvijver van de Montessori Mavo niet leeg gevist kan worden.

Voor de cabaretjury: Paul Scheelings

Cabaret "Zonder naam" en "Zonder titel" (Montessori Mavo Aerdenhout)

Bij het zien van Lizzy Hennequin en Pauline Lingg wordt het snel duidelijk dat we te maken hebben met 2 talentvolle dames van elk slechts 14 jaar. Met het programma "Zonder titel" krijgen we namelijk in een dikke 10 minuten een flinke hoeveelheid leuke teksten en beelden op de deurmat. En op beide gebieden laten de dames zien dat ze thuis zijn in zowel de zwaar-op-de-hand-aanpak als de spring-in-het-veld-benadering. Raak overdreven pantomime wordt moeiteloos gemixt met zware overdenkingen, en semie-moeilijk geposeer dient als ondergrond voor klinkklare nonsens (maar dan wel van een soort dat je kan volgen...dacht ik tenminste).

Voorbeelden zijn gemakkelijk te noemen, maar eigenlijk alleen te begrijpen voor wie ze gezien en gehoord heeft: de triomfantelijke breeduit-loop met het net voor 50 eurocent gekochte karretje, de perikelen rond het al of niet chips eten als je seks hebt, het hoekige dansje op het thema "Ik ben dood, zo dood was ik nooit", is er een diepere betekenis van drinkontbijt in het algemeen en voor 2 optimistische twijfelaarsters in het bijzonder? Enzovoort. Begrijpt u wel? En dat allemaal begeleid door een soort stuiterende muziekjes, alsof de tegendraadsheid ook al in de geluidsinstallaties is geslagen.

Beide dames zijn zeer tekstvast, hebben een effectieve mimiek en lichaamstaal, en passen op een vreemde manier goed bij elkaar. Die ene bleek, met een bril een staartje, brutaal, springerig. De andere donker, met lang haar, lief en meegaand, maar met duidelijke grenzen. Tekst en beweging worden over en weer aangevuld en afgewisseld op een manier die geen moment ingestudeerd overkomt. En daarnaast: zijn beide dames prettig gestoord. Ook niet onbelangrijk, als je zo'n vorm van cabaret kiest.

Uit tekst en setting blijkt bovendien dat ze goed nadenken, zowel over de onderwerpen zelfs als hoe ze die op een pakkende en een niet voor de hand liggende manier kunnen overbrengen. Voor dat laatste hebben ze in dit programma een sjabloon gevonden waar alles zonder wringen inpast. Maar het gevaar van een sjabloon (ook al is dit een leuke) is dat het relatief korte tijd werkt en uiteindelijk een verpakking wordt die het zicht op de inhoud verbergt.

Misschien is dat dan ook de reden dat de jury de dames in de voorronde beter vond dan in de finale. Maar ook de zenuwen zullen hier hun invloed hebben gehad: de finale was wat minder spontaan en soepel dan de voorronde. Daarnaast viel op dat er voor de finale aardig wat meer teksten waren bedacht, waardoor het evenwicht met de beelden een beetje zoek was.

Maar het feit dat zij 2^e zijn geworden heeft meer te maken met de winnaar (ook al van de Montessori Aerdenhout overigens), waar dit jaar NIEMAND tegenop kon. Want ALS die klein rotjongetjes en die wandelende regenpijp niet mee zouden hebben gedaan DAN zouden Lizzy en Pauline.....maar goed die kleine rotjongetjes en die wandelende regenpijp deden dus wel mee.

Ik hoop dat Lizzy en Pauline doorgaan met zijn tweeën, zodat we ook volgend jaar weer verrast kunnen worden door aan aangenaam ontheemd stukje cabaret zonder naam en zonder titel, met bril en zonder.

Voor de cabaretjury: Ed Bosma.

"Met vakantie' door Bastiaan de Vrijer (Schoter Scholengemeenschap)

Bastiaan de Vrijer was niet aan de voorronde van het HIT toegekomen door de werkweek van zijn school. Door wat de jury van hem zag in de talentenshow van de Schoter Scholengemeenschap kreeg hij toch een plaats in de finale. Probleem was alleen dat hij ook bij de finale niet kwam opdagen. Later bleek hij op de stoep te staan van het Patronaat (waar vorig jaar de voorronde van het cabaret werd herhaald) en zodoende verscheen hij niet in de zaal van "Zang en Vriendschap", Jammer, want daarmee ging zijn kans voorbij om zich met de andere finalisten te meten. Een finaleverslag van zijn cabaret is dus niet mogelijk. Blijft niets anders over een vergelijking te maken van wat Bastiaan in de voorrondes dit jaar en het vorige jaar liet zien.

In beide jaren werd door hem teruggegrepen op voorbeelden uit het vak. Vorig seizoen was dat Bert Visscher en dit jaar Herman Finkers. Toen vorig jaar in de act naar Bert Visscher van "Hawaï konijn", (zoals Bastiaan zelf zei) "uit de huid van het konijn moest kruipen" was er een interactie met een meisje uit het publiek. Hij liet daarbij een aantal rake opmerkingen los die op het publiek toen verrassend goed overkwamen. Even was hij zichzelf en dat pakte uitstekend uit. De andere teksten kwamen echter minder geloofwaardig over en bovendien werd, zo merkte de jury op, door het hoge tempo een deel onverststaanbaar en was toen moeilijk te volgen.

Blijkbaar heeft Bastiaan de opmerkingen in het juryrapport ter harte genomen want bij het optreden in de aula van de Schoter Scholengemeenschap dit jaar bleek de timing zodanig te zijn verbeterd dat de grappen veel beter werden geplaatst en kwamen deze doeltreffender over. Bij een opeenvolging van grappen moet het publiek de tijd krijgen deze op te pikken. Wel, dat gebeurde nu. Gezien de tekstvastheid en het talent kan hij uitgroeien tot een vaardige conferencier. De jury denkt dat er voor hem geen Visscher en Finkers of andere voorbeelden nodig zijn. Door zelf teksten te maken kan hij zijn acts een eigen identiteit geven. Het vermogen is er, dat liet Bastiaan zowel vorig jaar als dit jaar zien.

Voor de cabaretjury: Paul Scheelings